

מבשר טוב

ליל שבת קודש פרשת בהעלותך

תש"ע

מאמר התאווה הרוחנית

התאווה הרוחנית היא החיפוש אחר המדרגות וההשגות הגבוהות, והרצון להרגיש ולהשיג נועם השגה נעלה ונשגבה. כאשר עיקר החיפוש הוא להנאת עצמו או לכבוד, ולא לעבודת השם יתברך. ועיקר חיפוש האדם ורדיפת נפשו צריכה להיות לקיים התורה והמצוות כדין, ולעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו תמיד, ולא להלך בגדולות ובנפלאות ממנו. – והמדרגות ממילא יבואו מן השמים, או לפעמים רצון שמים שיעבוד מתוך חשוכא וקשיים, בלא השגות ומדרגות, ובפרט בעקבתא דמשיחא, והשכר הגדול בעבודה זו, אשר עין לא ראתה.

א

התמיהות בשבחו של אהרן – ובפרשת המתאווים

וידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל אהרן ואמרת אליו, בהעלותך את הנרות, אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות. ויעש כן אהרן, אל מול פני המנורה העלה נרותיה, כאשר ציוה ה' את משה.

מה שבח הוא כלפי אהרן שאינו משנה מדבר ה'

וברש"י: "ויעש כן אהרן. להגיד שבחו של אהרן, שלא שינה". עכ"ל. והיינו, שעשה בדיוק מה שנצטווה לעשות. ומקורו בדרשת הספרי בפסוק זה: "להודיע שבחו של אהרן, שכשם שאמר לו משה כן עשה המנורה, עשה לה מול פנים, העלה את נרותיה וכו'". ע"כ.

והתמיהה מפורסמת, מה "שבחו של אהרן" יש כאן, שלא שינה מדבר ה', ועשה עבודת המנורה כאשר ציוה ה' את משה. ופשיטא מילתא באהרן הכהן הגדול שלא ישנה כלום ממה שמצוה לו השם יתברך.

כיצד יתכן בדור דעה שיתאוו תאוות בשר דגים ובצלים וכו'

ולהלן נאמרה פרשת העם המתאווים [יא ד]: "והאספסוף אשר בקרבו התאוו תאוה, וישבו ויבכו גם בני ישראל, ויאמרו מי יאכלנו בשר. זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חינם, את הקישואים ואת האבטיחים, ואת החציר ואת הבצלים, ואת השומים".

ותמהו בזה, כיצד יתכן בדור דעה נעלה ונשגב, שהיו רואים אלקותו יתברך עין בעין. שמבואר בזהר הקדוש [ח"ג דף כב ע"ב] שעד ביאת משיח צדקנו לא יחזור עוד דור נעלה כזה. – וכיצד יתכן בהם תאוות הבשר, שהיו מתאווים תאוה לבשר ודגים וקישואים ואבטיחים שומים ובצלים וכו', שהיא מידה תמוהה מאוד לפרשה כפשוטה על דור גבוה ומרום.

ב **התאווה הרוחנית**

תאווות העם המתאווים היתה תאווה רוחנית להשגת השגות ומדרגות נעלות

וראיתי בסה"ק אזור אליהו לחו"ז זצללה"ה, שמפרש ענין תאווות המתאווים לתאווה הרוחנית, כי בודאי לא יתכן בהם תאווה גשמית פשוטה של תאווה בשרים, אלא עיקר תאווותם היתה תאווה רוחנית. דהיינו תאווה להשגת מדרגות והשגות רוחניות גבוהות ונעלות, לשוט ולהשיג בדברים עליונים נשגבים, ולהשיג מדרגות נעלות, ואולי אף בעולמות עילאין טמירין ונשגבים.

וזה אינו נכון, כי המדרגות וההשגות באים במילא, ואין האדם צריך לחפש אחריהם ולהתאווה בתאווה זו, הגם שהיא תאווה רוחנית להשגת ומדרגות, היא גם כן תאווה, ואין לחפש ולהתאווה לזה. רק זה בא ממילא, כאשר האדם מצינו מקיים מה שצריך לעשות שולחים לו מן השמים ומאירים לבו ודעתו בהשגות גבוהות ומדרגות נעלות.

או לפעמים יתכן שלא יגיע להשגות ומדרגות, כאשר רוצים מן השמים שיעבוד בלא ההשגה הגבוהה והנעלה, שבזה נעשה נחת רוח גדול יותר להשם יתברך כידוע. – אבל האדם מצינו אין לו להתעסק בזה כלל, ולא לתור ולחפש אחר המדרגות וההשגות, כי אם לעשות רצון השם, ואת אשר מצווה הוא לעשות.

יסוד התולדות אדם שכל דבר גשמי ניתן להגיע על ידו להשגה רוחנית ודרגא עילאה הקשורה בו

ולפי דרך זו שיסוד התאווה העיקרית המדוברת כאן היא תאווה רוחנית, צריך לפרש ענין הבשר והדגים וכו' שהזכירו. – ביסוד דברי התולדות אדם [פרשא דידן], שמכל דבר גשמי ניתן להגיע על ידו להשגה רוחנית נעלה וגבוהה. וזל"ק [בתוה"ד]: "כי בכל הדברים שבעולם יש תערובות טוב בהם. וכמו שמצינו בגמרא [ברכות מ.]. שאמרו חז"ל: שאין התינוק יכול לקרות אבא, עד שהוא טועם טעם דגן. הרי מצינו שהדיבור של אדם תלוי בזה גם כן. גם מצינו [ב"ק עב.]. שאמר אמורא אחד, שאין דעתו צלולה עכשיו להורות הלכה, מחמת שלא אכל בישראל דתורא. הרי מצינו שכל הדברים בעולם צריכים זה לזה. והאדם, אף שהוא במעלתו הגבוהה, שיש בו כח המדבר גם כן, צריך לדברים הפחותים ממנו במעלה, כמו פת ובשר, שחיותו של אדם תלוי בהם גם כן. ורצונו יתברך היה שיתנהג האדם בדברים המוכרחים לצרכי הגוף על צד היותר טוב, בכדי להעלות כל הדברים הפחותים לשורשם הרמתה. וזה כוונת הפסוק: 'והאספסוף אשר בקרבו התאוו תאווה' סתם, והגם שעיקר התלונה שלהם היה 'בשר', אף על פי כן אמר 'תאווה' סתם, בכדי לכלול כל התאווות. וכולל בזה כל התאווות, מחמת שעדיין המה מעורבים טוב עם רע וכו'. ואמרו 'בשר', שמחמתם יבואו לדעת צלולה כנ"ל וכו'. וגם אמרו 'את הקשואים ואת האבטיחים כו', חמשה דברים אשר המה קשים למינקת (ספרי ורש"י במדבר יא ה), והמה צומחים מחמשה גבורות. ועל ידי אכילת הצדיק אותם על כוונה הטובה, הם נמתקים על ידי החמשה חסדים וכו'". עכל"ק.

מבואר מדברי קדשו, שתאווה הבשר שנזכרה בפסוק, וכן שאר הדברים הגשמיים והמאכלים שהתאוו להם, לא היתה תאווה גשמית, תאווה בשרים. אלא להשגה הרוחנית ומדרגת הטוב הקשורה בהם. וכאשר ביאר ממקורות נאמנים בחז"ל ומדרשים, שיש בכל דבר גשמי קישור עליון להשגה רוחנית עליונה הקשורה באותו מאכל, שממנו מקור חיותו וטעמו.

הדגן הגשמי מביא חלות כח הרוחני שבדיבור – והבשר מביא בהירות המוחין

ועל דרך שהוכיח בענין הדגן, שעל ידו מגיע התינוק לכח הדיבור, שהדיבור יש בו השגה רוחנית ונעלה, שאין הדיבור כח גשמי, רק מגיע ממעלת הנפש. כמבואר בתרגום אונקלוס [בראשית ב ז] "ויהי האדם לנפש חיה. מתרגמין: "והיה באדם לרוח ממללא", כי כח הדיבור הוא כח הנפש ולא כח הגוף. ויש בו גם מעלה והשגה רוחנית גבוהה, שהרי בזה מתבטא כל מעלת האדם יותר מבעלי החיים והצמחים, מחמת היותו במדרגת "מדבר" [- דומם, צומח, חי, מדבר]. כי דיבורו היא עיקר מעלתו, והשגתו הגבוהה.

כיוצא בדבר בענין הבשר, שהוכיח מאותו אמורא, שלא היתה דעתו צלולה להורות ההלכה, מחמת שלא אכל בישראל דתורא. והיינו, שיש בכח הבשר הגשמי להביא מעלה והשגה רוחנית, ולהשיג בו צלילות הדעת ובהירות המוחין.

וכמובן המדובר באם אוכלים לשם שמים, שאז משפיעים הניצוצי קודש להגביר כוחות הרוחניים של האדם, וחיות אלקי שבמאכל יורד אל הנשמה. – לא כן באם אוכל לשם תאוה, ולא נעשה התיקון, שאז האוכל מגביר ומחזק כוחות התאוה הבהמית שבאדם.

ואשר לפי זה מבואר יפה תאות הבשר של העם המתאווים, שהיו מתאווים ומשתוקקים למדרגות גבוהות והשגות נעלות, המושגים על ידי המאכלים הגשמיים. ובאכילת הבשר להגיע לבהירות המוחין וצלילות הדעת, לשוט ולהשיג בדברים עליונים נשגבים. וכן מה שהזכירו הקישואים השומים והבצלים וכו', גם בהם נתכוונו להשגה הרוחנית שיש בהמתקת חמשת גבורות הללו וכו', כמו שביאר התולדות אדם בדברי קדשו.

תאוות המתאווים להשגות ומדרגות טעות היא – כי השאיפה צריכה להיות לקיום רצון הבורא בלבד

ונמצאו כל אלו התאוות שהיו העם מתאווים, הכל רומז לדברים עליונים ונשגבים, והשגת מדרגות נעלות ורמות, שרצו והתאוו להשיג בכח אכילות הללו.

אך זה אינו נכון, כי עיקר השתוקקות האדם ותאוות לבו צריכה להיות לקיים רצון השם. וזו עיקר השאיפה שצריך איש ישראל לשאוף תמיד, להשתוקק ולרדוף אחר עשיית רצונו יתברך, לעשות את אשר מוטל עליו לעשות, ומה שנצטווה תמיד בכל עת.

והשאיפה צריכה להיות בדברים שהוא נתבע עליהם ונדרש לעשותם בתורה ובמצוות, ולא בדברים עליונים, לשאוף לגדלות ולהשגות רמות וכו', כי אם "לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו" בלבד, ותו לא מידי. ואם יבואו המדרגות וההשגות מעצמם יזכה בהם, ואם לאו, אולי לפעמים המבוקש ממנו לעשות עבודתו בלא שום השגה ומדרגה, רק קיום התורה והמצוות הפשוט בלא שירגיש בהם טעם עליון והשגה גבוהה.

ובפרט בדורות של עקבתא דמשיחא, שיותר מצויה החשכות בעבודת השם יתברך, מחמת ירידת הדור. ובזמנים אלו יותר יש להתחזק באמונת אומן בעבודה איתנה בכל לב, על אף חוסר ההשגה והמדגה. כי כן הוא סדר הכנת הגאולה העתידה, לקראת אור חדש שיאיר בציון. וכדקיימא לן במסכת שבת [עז]: שהוא כסדר ברייתו של עולם, "דברישא חשוכא והדר נהורא", עיין שם.

והשכר המופלא על עבודה נוראה ונשגבה שכזו, שמורה ועומדת לישראל לעתיד לבוא. ועל זה נאמר [ישעיה סד ג] "ומעולם לא שמעו לא האזינו, עין לא ראתה אלקים זולתך, יעשה למחכה לו".

ג

חטא המרגלים – התאוה למדרגות והשגות

יפלא להבין טענת המרגלים שבארץ ישראל יפסידו הנהגתם

ועל דרך זו היה עיקר חטא המרגלים, דאיתא בזוהר הקדוש [ח"ג דף קנח.]: "אמרו, אי יעלון ישראל לארעא, נתעבר אנן מלמהוי רישין, וימני משה רישין אחרנין, דהא אנן זכינן במדברא למהוי רישין, אבל בארעא לא נזכי". עכ"ל.

ומן התימה להבין על נשיאים הללו, אנשים כשרים ראשי בני ישראל, שיהיו חוששים לכבודם שיפסידו מנהיגותם אחר שייכנסו לארץ ישראל.

עיקר חשש המרגלים שיפסידו הנהגה העליונה ומדרגת אלקות גלויה ומפורסמת שזכו לה במדבר

אך עיקר כאבם וחששם של המרגלים היה על ההנהגה העליונה, שכשהיו הם מנהיגים במדבר היתה הנהגה גבוהה בהשגות ומדרגות נעלות ונשגבות. – כי אינה דומה הנהגת מדבר להנהגה שבארץ ישראל, כי במדבר היו רואים בחוש כוחו יתברך, שהיה בנגלה ובפרסום מאד אצלם, שראו אלקותו יתברך כל העת בחוש, בהשפעת מן לחם אבירים מן השמים, וצידה שלח להם לשובע, ומים מצור החלמיש, והיקף ענני כבוד תמיד. והיה כל סדר ההנהגה

בהנהגה נסית עליונה ואלקותו יתברך נראתה בבירור. ולא היו צריכים לא לחרוש הארץ ולא לזרוע, ולא נתעסקו בדברים גשמיים כלל בארבעים שנות מדבר, רק משוטטים בדרגות אלקות רמות ונשגבות מאד, ודבוקים באלקות רוממה וגלויה מאד.

מה שאין כן בארץ ישראל תשתנה כל ההנהגה, ותחזור להנהגה הטבעית שבעולם, אדם חורש בשעת חרישה וזורע בשעת זריעה, וצריך להתעסק בעצמו בדברים הגשמיים, ואין רואים עוד שפעת האלקות שהיתה בגילוי ופרסום כל כך במדבר. – הגם שגם בארץ ישראל, יש את בית המקדש וירושלים שיש בהם גילוי שכינה וכו'. מכל מקום עיקר סדר ההנהגה יותר בהסתר פנים ממה שהיה במדבר, שראו כל העת אלקותו יתברך נשפע עליהם תמיד, ובארץ ישראל נסתר הכל בדרך של הסתר פנים, והעלמה במעטה הטבע.

סדר העבודה בארץ ישראל בקיום מצוות התלויות בארץ – מתוך הסתר פנים

ולכן סדר העבודה בארץ ישראל, הוא בקיום המצוות התלויות בארץ בפועל למעשה, ולא בשוטטות במדרגות והשגות גבוהות. – וכדוגמת מצות הביכורים שהאדם פועל ויגע מאד בשדהו, לחרוש ולזרוע ולעמול בפועל כפיו, ואינו רואה הכל נופל מן השמים. ובצמיחת הפרי, כאשר התאוה מתחזקת אליו, מתגבר ושובר תאוותו להביא הביכורים לשמים. ובזה נמצא עיקר העבודה לשבר התאוה.

ועל דרך שמצינו בגמרא סוטה [יד]: "דרש רבי שמלאי, מפני מה נתאוה משה רבינו ליכנס לארץ ישראל, וכי לאכול מפריה הוא צריך, או לשבוע משובה הוא צריך. – אלא כך אמר משה: הרבה מצות נצטוו ישראל, ואין מתקיימין אלא בארץ ישראל, אכנס אני לארץ כדי שיתקיימו כולן על ידי". ע"כ.

הרי שאין עיקר הכניסה לארץ בשביל לאכול מפריה ולשבוע משובה, [הרומז גם לתאוה הרוחנית והשגת טוב העליון], אלא לקיום המצוות בפועל למעשה, שיוכל לעשות ולקיים מצוות התלויות בארץ, בפועל למעשה. – וזה עיקר השאיפה והתאוה שבארץ ישראל.

אבל המרגלים היו מתאווים למדרגות עליונות והשגות רוחניות, שהיו רגילים במדבר לשפע אלקות גלוי ומרומם. – וכן אנו מוצאים בחטא המעפילים, שמיד אחר הנפילה שבחטא המרגלים, שוב היו העם מתאווים לעלות ההרה, הרומז לעליה למדרגות והשגות הגבוהות והנעלות, להתעדן בטוב העליון, ולא היו מסכימים להשאר בדרגה הפשוטה של עשיית וקיום התורה והמצוות כפשוטם.

ועיקר פחד המרגלים מהפסד המנהיגות, היה מחמת שחששו שיאבדו המדרגות הרוחניות הנעלות שהשיגו במדבר, שבשבילם זכו למנהיגות. ופחדו שלא יוכלו להתעלות כמו כן בעבודה הגשמית שבארץ ישראל, ויפסידו מדרגותיהם והשגותיהם. וזה עיקר כוונת הפסד המנהיגות, היינו המדרגות שבעבורם זכו להיות מנהיגים בישראל.

כשם שיש בפרט זמני מוחין דגדלות וזמני מוחין דקטנות – כן הוא בכללות ישראל

והאמת, שתמיד ישנם שתי דרכים, כאשר ייסד בזה הבעל שם טוב הקדוש, יש עבודה במוחין דגדלות, ויש במוחין דקטנות. וכשם שאצל הפרט אין כל העתים שווים, לפעמים הוא בגדלות ובמדרגה עליונה והשגה נשגבה, ולפעמים הוא בחשכות ואין השכל מאיר בבהירות המוחין, ונעשה הכל בקטנות, ויש בחינת קטנות דקטנות וכו' כידוע.

כמו כן ממש הוא גם בכלליות, שיש בכלל ישראל זמני גדלות וזמני קטנות, ובדור המדבר היו משפיעים עליהם גדלות ומדרגות רמות מן השמים. – מאחר שהיו מאתיים ועשר שנים שקועים בטומאת מצרים, והגיעו עד מ"ט שערי טומאה. נצרך אחר כך להשפיע עליהם בארבעים שנות מדבר קדושה עליונה ונשגה מאד מן השמים, ונצרכו אז להשפעה אלקית במדרגות והשגות רמות, כדי שיתנתק מהם לגמרי כל השפלות שבטומאת מצרים.

אך אחר כך עם כניסתם לארץ, צריכים הם לחזור להנהגה הטבעית, שבסדרי עולם כמנהגו, ואפשרות הבחירה בין טוב לרע.

כמו שמלמדים התינוק ללכת – שאוחזים בידיו ועוזבים ונופל עד שקם והולך

ועל דרך המשל הנפלא שנתן בזה מרן הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, בפסוק [תהילים מח טו] "הוא ינהגנו על-מות", שהוא מלשון עולל ויונק, וכדרך שמנהיגים העלם כשרוצים ללמדו ללכת, שמתחילה אוחזים ביד התינוק ומוליכים אותו כמה צעדים, ושוב עוזבים אותו לבדו, כדי שינסה ללכת מעצמו, והתינוק נופל אחר צעדים מספר, ושוב מרימים אותו ותומכים בו לילך עוד כמה צעדים, ושוב נופל ומרוממים אותו וכו', עד שלומד ללכת בכוחות עצמו ללא שם תמיכה וסעד.

ובאם לא יעזבוהו לבדו, רק יתמכו כל העת תמיד בידיו, יתלמד התינוק ללכת רק בסיוע ותמיכה, ולא ילמד ללכת לבדו בלא העזרה והסעד.

כן הדבר בעבודת השם יתברך וקרבת אלקים, שמתחילה נותנים ומשפיעים לאדם השגה ומדרגות במוחין דגדלות, אבל אחר כך נוטלים ממנו לפעמים המדרגות ונכנס לבחינת הקטנות והחשכות, שאין השכל מאיר באור נועם עליו. ואז צריך להתחזק ולהתאמץ בעבודה הקשה שבקיום תורה ומצוות בפועל למעשה כפשוטם.

ולכן מתחילה אחר שיצאו ישראל ממצרים החזיקו אותם בידיהם לתמוך בהם, כדוגמת צעדיו הראשונים של התינוק הנתמכים ביד אוהבת ומסייעת, וקבלו כל השפעתם בהנהגה נסית מופלאה ותחושת קרבת אלקים והשגת נועם עליו. – אבל אחר כך יש להשאירם בלא התמיכה, ולהשאירם בהנהגה הנסתרת שבהסתר פנים שבארץ ישראל כמבואר.

ד

"שבחו של אהרן שלא שינה" – שלא חיפש מדרגות והשגות

כיוצא בדבר יש לכל אדם זמנים טובים ונעלים, שיכול לזכות להתעלות והשפעה הטובה. כדוגמת החתן, שאמר בפרקי דרבי אליעזר [פרק טז]: "החתן דומה למלך, מה המלך הכל מקלסין אותו שבעת ימי המשתה, כך חתן הכל מקלסין אותו שבעת ימי המשתה. מה המלך לובש בגדי כבוד, כך החתן לובש בגדי כבוד. מה המלך שמחה ומשתה לפניו כל הימים, כך החתן שמחה ומשתה לפניו כל שבעת ימים. מה המלך אינו יוצא לשוק לבדו, כך החתן אינו יוצא לשוק לבדו. מה המלך פניו מאירות כאור החמה, כך חתן פניו מאירות כאור החמה, שנאמר [תהלים יט] והוא כחתן יוצא מחופתו." ע"כ.

עיקר עבודת החתן בימי שמחתו – לא בגדולות והשגת מדרגות – רק עשיית רצון השם יתברך בתשובה ומעשים טובים

והיינו השפעה גדולה מאד מן השמים בימי שמחת חתן, שיכול בתקופתו הרוממה הזו להתעלות ולגדול בתורה ויראת שמים, מתוך שפע גדול כדוגמת המלך. – ולפעמים אפשר להגיע מתוך שפע הטוב, לתאוה רוחנית, ולחפש אחר ההשגות הגבוהות והנעלות, לחתור ולהשיג בדברים עליונים.

אך אין זו עיקר תכלית הנרצה, רק לדרוש ולחפש בקיום תורה ומצוות, ועשיית רצון השם יתברך, במה שנדרש ונתבע ממנו בימים הללו. שהינם ימי תשובה נעלה ורוממה, כי התשובה שייכת תמיד, ובימים הללו יש בכוח החתן להתעלות בתשובתו להתהפך לאיש אחר, ובכח המלכות לתקן כל מה שעבר עליו. ונמצאת עיקר העבודה בתשובה ובמעשים טובים, והרצון והשאיפה צריכה להיות לקיים אשר מוטל עליו לעשות בקיום תורה ומצוות לפי עניינו, ולא להלך ולהפש בגדולות ובנפלאות, כי אם לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו, כפי המצווה עליו בדת תורתנו הקדושה.

שבחו של אהרן שלא שינה – רק קיים הכל כאשר ציוה ה' את משה, ללא חיפוש אחר מדרגות והשפעות

ובזה נבוא אלא המכוון באשר פתחנו, בדברי רש"י מהספרי: "להגיד שבחו של אהרן שלא שינה". שבודאי אין השבח האמור כאן מתייחס לעצם הפעולה, שעשה המנורה כמצוותה, ולא שינה להאיר נרותיה אל מול פניה וכו'. – אלא עיקר עומק המכוון "שלא שינה", שעם כל המדרגות העליונות והשגות הרמות שנשפע במנורה, 'לא שינה' מסדר עבודתו המעשית, לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו, ולקיים רצונו יתברך "כאשר ציוה ה' את משה". ולא

הלך לחפש אחר גדולות ונפלאות, שניתן להשיג ולהתגדל במדרגות נרות המנורה הטהורה, רק נשאר דבוק כל העת, במה שנתבע ממנו ומה שנצטווה לעשות ולקיים את כל אשר ציוה ה' את משה.

ובזה יבואר גם הדרשה שהביא רש"י ז"ל בריש פרשתנו: "חייך, שלך גדולה משלהם וכו'". כי הנשיאים היו משפיעים בקרבנותיהם השפעת מדרגות רמות ונשגבות, כל נשיא שבט לפי עניינו ותיקונו. כמבואר במדרשים בענין חנוכת הנשיאים, שהיו מבקשים המדרגות הרמות וההשגות השייכות לכל שבט, ובחנוכת הנשיאים היו משפיעים לבני שבטם, שפע גדול במדרגות רמות ונעלות השייכים להם.

אבל "שליך גדולה משלהם", מחמת שבחו של אהרן שלא שינה, שלא חיפש שום מדרגות, ולא חתר להשיג השגות והשפעות. ולא שינה כלל וכלל מן הציווי הפשוט והמצוה המעשית שציוהו הבורא יתברך. וגם לא נשתנה בעצמו, להחזיק עצמו כבעל מדרגה, המשוטט ומשיג בהשגות נעלות בשמים, ונשאר אותו אהרן הכהן שהיה מקודם, אוהב שלום ורודף שלום, ולא שינה ולא כלום, זהו עיקר שבחו של אהרן.

ובכוח עבודת אהרן כהנא קדישא באופן זה, לעבוד עבודת המנורה הנשגבה מאד, השפיע גם בבני ישראל כח זה, שיעבדו השם יתברך בפשטות, ובכוונת לעשות רצון שלמעלה ולהעלות נחת רוח לפניו, ללא שאיפה ונגיעה אישית ותאוה להשגת מדרגות. והיינו "שבחו של אהרן שלא שינה", שלא שינה את עבודת בני ישראל מן האופן והצורה הנכונה והישרה כראוי. אבל אם חלילה יש למנהיגים כוונה עצמאית, ורצון השגה אישית וכו', זה משפיע בכלל ישראל תאוות גשמיות. אבל בהיפך הלא הם מעלים את ישראל בעבודתם, וכמ"ש אא"ז זצלה"ה בסה"ק תולדות אדם בפרשא דידן.

מוסר השכל הנלמד לאדם – שלא להלך אחר תאוות רוחניות למדרגות והשגות – רק לקיים רצון ה' כפשוטו

וכן יש לנו ללמוד מוסר השכל, שלא לחפש ולתור ולבקש מדרגות והשגות גבוהות, לחוש טעם נועם עליון ועונג עילאי וכו'. כי אם לעשות את אשר אנו נתבעים לעשות, לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה. כסדר שבחו של אהרן שלא שינה.

ולא ליפול חלילה ברפיון בעבודת השם יתברך, כשרואה שאינו מתעלה במדרגות למרות מאמציו וחיתורו וכו'. שזהו רצון השם יתברך כעת, שיעבוד במדרגה זו, ללא הרגשת נועם ההשגה וההתעלות במדרגות הרוחניות. וכשהוא עדיין אחוז בסבך התאוות והיצר הרע, למרות מאמציו בקיום התורה והמצוות.

אולם אם עובד על פי תאוות הרוחניות, ותאוות המדרגות, הרי מטבע התאוה להתגדל ולהכפיל עצמה תמיד. וכמו בתאוה הגשמית אין האדם שבע לעולם, ומחפש ודורש אחר תאוותו תמיד, כן בתאוה הרוחנית, מי שרדוף אחר תאוות המדרגות, לעולם ימשיך ויחפש לתור אחר מדרגות והשגות.

וכדאיתא במדרש [קה"ר א]: "אמר רבי יודן בשם רבי איבו, אין אדם יוצא מן העולם וחצי תאוותו בידו, אלא אן אית ליה מאה בעי למעבד יתהון תרתין מאוון, ואן אית ליה תרתי מאוון בעי למעבד יתהון ארבעה מאה". ע"כ. שנמצא לפי זה, ככל שמקבל יותר כן מתגדלת תאוותו יותר, ומי שיש בידו מאתיים צורכו ותאוותו גדולה יותר ממי שאין בידו אלא מאה, שזה רוצה רק מאתיים, אבל הוא כבר רוצה ארבע מאות. וכן על זה הדרך אם יש לו ארבע מאות כבר הוא רוצה שמונה מאות, ולעולם אין תאוות שבעה.

גם התאוה הרוחניות יכולה להתגדל ככל שמשיג יותר מתאוה להתגדל יותר

וכיוצא בדבר ממש הוא גם בתאוה הרוחנית, כמו שכתב בדברי חיים [פרשת שלח], שזה הטבע של "יש לו מנה רוצה מאתיים", שייך גם בתאוה לרוחניות ולהשגת מדרגות. וזל"ק [בתוה"ד]: "באמת ראינו בטבע שברא הקב"ה וברוך שמו באדם, שמטבעי בן אדם להשתוקק הרבה יותר ממדריגתו, וכל אחד מתאוה ליתרון, כמו שאמרו [קה"ר א יג] יש לו מנה רוצה מאתיים, ובכל הדברים נפש האדם משתוקק למעלה יתרה מבחינת מדריגתו". עכל"ק עיין שם.

והאומנם לעתיד לבוא כשיהיה עולם התיקון, יהיו ישראל תמיד במדרגה עליונה ונשגבה, ויהיה כל סדר ההנהגה במוחין דגדלות תמיד, וישוטטו הכל בדעת אלקות רמה ונשגבה, שתמלא את כל הארץ כמים לים מכסים. – אבל

בזמנינו אנו, שעדיין ישנם זמני קטנות וזמני חשכות ולא תמיד נשפעים השגות גבוהות מן השמים. אין לאדם לחפש ולהתאוות להשגת מדרגות רמות, כי אם לקיים חובתו ותכליתו עלי אדמות, לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו, למלאות רצונו יתברך, אשר מצווה עליו תמיד בקיום תורה ומצוות, ללא שינוי וחיפוש גדולות ונפלאות.

יתן השם יתברך שנזכה לקיים זאת כראוי, ללא שינוי, רק כאשר ציוה ה' את משה, עדי נזכה לשמחה הכללית שבביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

לקבלת הגליון מידי שבוע למייל שילחו ל m0732951213@gmail.com